

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy
w następującym składzie :

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Dyrda

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 13 października 2015 roku

sprawy z wniosku K. K. (1)

z udziałem K. K. (2) i J. K.

o zniesienie współwłasności

na skutek zażalenia wnioskodawczynie

na postanowienie Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 2 lipca 2015 r., sygn. akt I Ns 1747/15

postanawia :

oddalić zażalenie.

SSO Andrzej Dyrda

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach postanowieniem z 2 lipca 2015r. oddalił wniosek K. K. (1) o zwolnienie od kosztów sądowych. Uzasadniając rozstrzygnięcie, powołując się na treść art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd uznał, że wnioskodawczynie nie spełnia przesłanek od przyznania zwolnienia od kosztów sądowych, gdyż, uwzględniając okoliczności znane sądowi z urzędu o posiadaniu przez nią ruchomości, których nie uwzględniła w przedłożonym oświadczeniu majątkowym, jak również uwzględniając wysokość wydatków przez nią ponoszonych, uznał przedłożone przez nią oświadczenie za niewiarygodne.

Zażalenie na to postanowienie wniosła wnioskodawczynie podnosząc, że Sąd Rejonowy dokonał błędnej interpretacji jej sytuacji majątkowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 102 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (tekst jednolity: Dz.U. z 2014r. poz. 1025 z późniejszymi zmianami), zwolnienia od kosztów sądowych może się domagać osoba fizyczna, która złożyła oświadczenie, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. Ocenie Sądu podlega zatem czy istotnie okoliczności przedstawione przez stronę pozwalają na udzielenie jej zwolnienia od kosztów sądowych.

Zgodnie z poglądem utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, strona przygotowująca się do procesu sądowego, powinna się odpowiednio przygotować do procesu pod względem finansowym przez zabezpieczenie niezbędnych środków na pokrycie kosztów sądowych, a to między innymi poprzez poczynienie oszczędności i ograniczenie innych wydatków (porównaj: orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 1980 r., I CZ 99/80; z dnia 24 września 1984 r., II CZ 104/84.; oraz z dnia 14 października 1983 r., I CZ 151/83). Dopiero gdy tak poczynione starania nie

przynoszą rezultatu, stronie przysługuje prawo wystąpienia do sądu z wnioskiem o zwolnienie z kosztów postępowania sądowego.

W identycznym tonie wypowiedział się także Sąd Apelacyjny w Katowicach, który wskazał, że zwolnienie od kosztów sądowych winno być udzielane wyjątkowo, w szczególnie uzasadnionych okolicznościach, osobom nie mającym jakichkolwiek możliwości opłacania tych kosztów (postanowienie z dnia 14 stycznia 2013r., III AUz 365/12).

Nie można także pominąć, że doktryna i orzecznictwo, przyjmuje prymat kosztów sądowych nad wszelkimi wydatkami i zobowiązaniami konsumpcyjnymi.

Niemniej jednak, Sąd Okręgowy uwzględnia również tą okoliczność, że rozpoznanie wniosku o zwolnienie od kosztów musi brać pod uwagę prawa strony, w szczególności prawo strony do wszczęcia postępowania sądowego wyrażone w art. 14 ust. 1 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych (Dz.U. z 1977 r. Nr 38, poz. 167, załącznik), art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej protokołem nr 2 (Dz. U. 1993 r. Nr 61 poz. 284 z późniejszymi zmianami), jak również w art. 45 Konstytucji RP. Prawo to zasadniczo może podlegać pewnym ograniczeniom, w tym poprzez nałożenie na stronę kosztów sądowych. Powyższa dyrektywa winna być jednak zawsze brana pod uwagę przy rozpoznaniu wniosku strony o zwolnienie od kosztów sądowych, a ostateczna ocena zawsze musi być dostosowana do okoliczności konkretnej sprawy.

Ustalona opłata od wniosku wynosi 1.000 zł. Z oświadczenia majątkowego wynika, że wnioskodawczyni jest współwłaścicielem kilku nieruchomości, których wartość nie jest znikoma. Nie można przy tym pominąć, że roszczenie o zniesienie współwłasności, zgodnie z art. 220 k.c., nie ulega przedawnieniu. W związku z tym, przejściowe problemy finansowe wnioskodawczyni, nie mogą stanowić podstawy do uwzględnienia jej wniosku, abstrahując od kwestii podnoszonych przez wiarygodności wniosku.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

SSO Andrzej Dyrda